

тая невидима печалъ, която се разливаше въ блѣсъка на есенния день. Защото дълбоко въ душата все пакъ оставаше кжтъ, кждето изрѣдко се чувствуваха остритѣ болезки на нѣкаква скрита рана, кждето призракътъ на смъртта съ настойчивостъта на закъснѣлъ странникъ почукваше и шепнѣше: „Не ме забравяй. Азъ съмъ тукъ...“

Почти отъ сутринъта, съ малки паузи, чувахме да бие камбана. Казваха, че въ селото имало чудна и оригинална стара черква. Всички говорѣха за нея, всички отиваха да я видятъ. Отидохме и ние двама съ Рандевъ. По стръмна, извивлива пжтека се изкачихме почти подъ самия върхъ. Но тамъ видѣхме само една проста, дървена камбанария съ малка камбана. Войниците се смѣняваха и биеха тая камбана, безъ нужда, както се виждаше, само да се забавляватъ или да подканятъ ония, които още не бѣха идвали. Никаква черковна сграда не се виждаше, никакви куполи. Наблизо въ бѣлия сипей на скалистия склонъ зѣеше широкъ и тъменъ отворъ: това бѣше входътъ на черквата. Влизаме вжтре. Една голѣма скалиста пещера, изсѣчена и приспособена за черква. Нищо не можахме да научимъ за историята на тоя рѣдъкъ паметникъ на незапомнено минало. Прозорци нѣмаше. Идѣше свѣтлина само отъ мъждѣщите кандила и свѣщи. По стенитѣ и иконостаса стоя-